

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”

(Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ

decembrie 1993

Vă salut pe toți din inimă în Numele scump al Domnului nostru Isus Hristos cu cuvântul din Tit 1, 1: *„Pavel, rob al lui Dumnezeu, și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu, și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia, în nădejdea vieții vecinice ... ”*

Viața unui om credincios se desfășoară în cadrul granițelor, aparțin ca mădulare de întregul trup al Domnului. Descoperirea personală a lui Dumnezeu in Isus Hristos, este punctul central al istoriei mântuirii și totodată al întâlnirii noastre cu El. Doar in El, Dumnezeu s-a îndurat de omenire aducînd mîntuire, prin El singur sîntem mîntuiți, doar în El se află și înfîlnirea tuturor celor care prin har au devenit proprietatea Sa. EL este Capul căruia i se subordonează fiecare mădular al trupului Său. Numai Cuvîntul scris este o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe drumul nostru ca urmași ai Domnului.

Prin încheierea Legămîntului, Domnul Dumnezeu a obligat poporul Israel față de Cuvîntul Său. Cuvîntul descoperit și vestit nu a avut nimic de spus celorlalte națiuni. Dumnezeu nu a vorbit cu ei; El nu li se descoperise lor; ei puteau să meargă pe căile lor proprii. Dar poporul Legămîntului Său, Israelul, a fost obligat de Cuvîntul Legămîntului Său. El nu poate și nu are voie să umble pe căi proprii.

În Vechiul Testament, Cuvîntul a fost scris mai întîi pe table de piatră, pentru că și inimile erau de piatră. În Noul Testament Cuvîntul a devenit trup, iar inimile - „noastre de piatră au fost transformate în inimi de carne prin puterea răscumpărării isprăvite. Astfel sună făgăduința care și-a găsit împlinirea (Ez. 11, 19-20; Ez. 36, 26-27; Evrei 8, 10, etc.). Toți cei născuți din nou au primit viață din Dumnezeu și acceptă Cuvîntul scris, care devine viu prin Duhul. Credincioșii Noului Legămînt formează Biserica care a fost obligată față de Cuvîntul Său. Toate celelalte biserici pot umbla pe căile lor proprii; propriul Său popor nu poate și nu are voie să umble pe

căi proprii. Pentru că Biserica se compune din persoane individuale, Dumnezeu trebuie să ajungă la dreptul Său cu fiecare personal. Fratele Branham a vorbit în multe predici despre cele mai diferite teme, printre altele și predica cu titlul „Biserica și starea ei”. Este necesară o analizare reală pentru poporul Noului Legământ. Domnul cel credincios să vorbească și să lucreze după sfatul și plăcerea Lui.

Dacă privim la semnele timpului, la procesul umilitor de pace al Israelului cu O.E.P., la fel și cu vecinii săi arabi, și nu în cele din urmă la îngenuncherea Israelului înaintea papei cu rugămintea către Vatican, să recunoască statul Israel pe plan politic, atunci observăm că este timpul potrivit să ne ocupăm cu seriozitate de pregătirea noastră. Conform desfășurării rînduite de Dumnezeu și corespunzător Cuvîntului profetic, sfîrșitul harului pentru neamuri cade în același timp cu începerea harului pentru Israel (Fap. 15, 13-18; Rom. 11, 11-27). Încheierea legământului dintre statul Israel și Vatican (Dan. 9, 27), are loc aproximativ în timpul cînd Biserica-Mireasă dintre neamuri va fi luată sus la Domnul.

Așa de repede, cum s-au schimbat în scurt timp multe lucruri în Europa, așa se întîmplă acum în faza a doua în Orientul Apropiat. Cum și-a găsit războiul rece sfîrșitul său aici, în care dezarmarea a jucat rolul principal în procesul de pace și a adus cu sine împăcarea vecinilor, astfel va avea succes acest proces înșelător de pace în „punctul cel mai arzător al istoriei mondiale”, ca să se împlinească la fel ce este scris: „*Cînd vor zice: Pace și liniște!...*” (1 Tes. 5, 3). Ceea ce se întîmplă acum în vreo 50 de regiuni de război și de neliniște de pe pămînt, toate luate la un loc nu au o importanță așa de mare ca evenimentele din Orientul Apropiat, văzut din perspectiva istoriei mîntuirii. Acum este vorba despre „profeția biblică din timpul sfîrșitului”, care se ocupă mai ales cu Israelul și cu Împărăția romană nou formată, în care se încadrează toată Europa și în care este inclus și Israelul.

În această ultimă epocă a Bisericii, mesajul Cuvîntului făgăduit și descoperit a ajuns pînă la noi cu chemarea: *lată mirele, ieșiți-i în întîmpinare!*” (Mat. 25, 1-13). Dar pentru ca să fim pregătiți, candelile noastre trebuie să fie curate, umplute cu untdelemn și să ardă. Și vasele noastre trebuie să fie umplute cu untdelemnul Duhului. În ceea ce privește simbolul vaselor, vasul de aur a fost păstrat cu mană în locul preasfînt (Evrei 9, 4). Aici nu este vorba doar despre untdelemn, ci despre hrana venită din cer, mana, despre Cuvîntul proaspăt descoperit de la tron, din care trăim noi. Vasele umplute ale fecioarelor înțelepte din Matei 25 conțin

ambele, Cuvîntul și Duhul. Dacă privim superficial, este vorba numai despre Duh ca untdelemn. Dar Duhul nu este un vînt care suflă pe undeva, Duhul lucrează și descoperă substanța divină a Cuvîntului și astfel sînt umplute duhovnicește vasele noastre. Așa vorbește Domnul: „*Duhul este cel care dă viața, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sînt duh și viață.*” (Ioan 6, 63). Noi luăm din plinătatea Lui har după har și auzim ce spune Duhul Bisericilor prin Cuvîntul Său.

Noi am primit prin harul lui Dumnezeu o călăuzire adîncă în toate învățăturile biblice și în partea profetică a istoriei mîntuirii. Acum este necesar, conform însărcinării divine, să ne ocupăm de învățătura personală pentru viața noastră personală și de pregătirea noastră pentru ziua glorioasă a lui Isus Hristos. În ziua aceea, toti credincioșii vor apare înaintea Domnului ca Biserică întregită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta (Ef. 5, 27). La venirea Domnului nu se va pune întrebarea despre învățătură desăvîrșită și cunoștință impecabilă, sau despre descoperirea deplină a mesajului divin; atunci va fi valabil numai ceea ce a putut să lucreze Dumnezeu prin Cuvîntul și Duhul Său cu gloata răscumpărată prin sînge, în fiecare personal. Atunci se împlinește ceea ce este scris: „*Cei ce au fost pregătiți, au intrat cu El la nuntă.*” Pentru ceilalți ușa a fost închisă. Despre această pregătire desăvîrșită este vorba acum.

În clipa de față, Biserica nu este încă o inimă și un suflet; trupul Domnului este așa de rupt cum nu a fost niciodată în trecut. Fratele Branham a spus într-o predică: „Trupul cel mai bolnav pe care-l cunosc, este trupul Domnului.” El s-a referit la cuvîntul din Ier. 8, 22: „*Nu este nici un leac alinător în Galaad? Nu este nici un doftor acolo? Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului meu?*” Ce ar spune el astăzi? Cei ce se referă la el, se află într-o stare și mai rea decît toți ceilalți. Niciodată în istoria mîntuirii, nu a existat un astfel de haos după o trezire. Vina pentru această situație fără speranță, văzută din perspectivă omenească, sunt slujitorii care s-au ales singuri, care se referă la un proroc și la cuvintele lui fără ca ei să aibe o chemare divină pentru vestirea Cuvîntului. Ei au semănat sămînța discordiei și au provocat dezbinările. Acum este vorba despre o împărțire ordonată a hranei spirituale depozitate și despre vestirea planului lui Dumnezeu în întregime. Masa Domnului trebuie să fie întinsă înaintea noastră în mod corect. Așa cum a fost exprimat în cuvîntul de introducere, robii lui Dumnezeu sunt chemați pentru vestirea credinței adevărate și a cunoștinței în adevăr, care se dovedește printr-o viețuire sfântă a aleșilor. Prin har, noi sîntem deja aici sfinți în

Dumnezeu, rămînînd în Cuvînt și dovedind credința noastră printr-o umblare corespunzătoare voiei Lui. Aleșii se disting printr-o viață sfântă în practică, în conformitate cu Cuvîntul.

Numai dacă privim cu toată sinceritatea în oglinda Cuvîntului, vom recunoaște propria noastră stare și vom constata cum este într-adevăr cu noi. Domnul a avut de spus cuvinte de îndreptare pentru popor înainte de încheierea Legămîntului nou testamentar, și ni-l prezintă pe omul firesc în firea lui veche: „În urmă a chemat din nou noroadele la Sine, și le-a zis: *“Ascultati-Mă toți și înțelegeți. Afără din om nu este nimic care, intrînd în el, să-l poată spurca; dar ce iesc din om, aceea-l spurcă”*. **Dacă are cineva urechi de auzit, să audă.** După aceea a intrat în casă, pe cînd era departe de norod, ucenicii Lui L-au întrebat despre pilda aceasta. El le-a zis: *“Și voi sînteți așa de nepricepuți? Nu înțelegeți că nimic din ce intră în om de afară, nu-l poate spurca? Fiindcă nu intră în inimu lui, ci în pîntece, și apoi este dat afară în hazna? A zis astfel, făcînd toate bucatele curate. El le-a mai zis: Ce iese din om, aceea spurcă pe om. Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gînduri rele, preacurviile, curviile, uciderile, furțișagurile, lăcomiile, viclesugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dirlăuntru, și spurcă pe om.”* (Mar. 7, 14-23).

Pavel se referă în epistolele lui la toate aceste lucruri care-l spurcă pe om, ca de exemplu în Rom. 1, 29-32: „... Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sînt șoptitori, hîrfitori, urîtori de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvînt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă și măcar că știu hotărîrea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sînt vrednici de moarte, totuș, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac.”

În Gal. 5, de la vers. 19, apostolul descrie ambele domenii ale unui om, umblarea duhovnicească și umblarea firească. Un domeniu se contrapune celuilalt și nu se poate supune. De aceea el vorbește despre cearta dintre ei și ajunge la concluzia, de a prezenta credincioșilor pe omul vechi și pe cel nou cu toate însușirile lui.

*„Și faptele firii pămîntești sînt cunoscute, și sînt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrînarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mîniile, neînțelegerile, desbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că **cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.** ”*

În încheiere el descrie roada Duhului: *„Roada Dahului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. ”* Fiecare poate să se privească ca într-o oglindă și să se cerceteze. Nimeni nu trebuie să fie deosebit de duhovnicesc, pentru a constata care din cele două liste enumerate i se potrivește. Noi avem înclinația să rînduim faptele firii după închipuirea și judecata noastră, în fapte mai grave sau mai puțin grave. Dumnezeu rînduiește toată firea omenească-drăcească într-un catalog întreg, la fel și cea divină-omenească.

La începutul listei se află lucruri de care un credincios ar da din cap îngrozit: preacurvia, curvia, necurăția, desfrînarea, închinarea la idoli, vrăjitoria. Toate celelalte de pe „lista neagră” sînt însă în ochii lui Dumnezeu la fel de grave, adică: vrăjbile, certurile, zavistiile, mîniile, pizmele, neînțelegerile, certurile de partide, uciderile, bețiile și îmbuibările. *„Ci v-am scris să n-aveți niciun fel de legături w vreunul care, măcar că își zice “frate”, totuș este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț: cu un astfel de om nu trebuie nici să mîncați ”* (1 Cor. 5, 11).

Cine nu este vinovat de lucrurile grave care au fost enumerate, însă provoacă dușmănia și are grijă pentru ceartă, neînțelegeri și lasă să pătrundă invidia, acela va fi tot așa de dominat de puterile demonice. Defăimătorul este pus pe aceeași treaptă cu înșelătorul, închinătorul la idoli și cu hoțul, la fel cu încăpățînarea, dezbinarea și egoismul josnic. Egoismul este întotdeauna josnic. De aici rezultă dezbinările și partidele, apare invidia; unii își pierd controlul asupra lor și se retrag, alții cad în beție și curvie, așa cum scrie Pavel. Indiferent cît de convingător apar argumentele proprii ale unora, totuși cine se face vinovat de aceste lucruri, introduce distrugere în trupul Domnului și el însuși nu va vedea Împărăția lui Dumnezeu.

Neînțelegeri, bănuieli, partide, vorbiri de rău, presupuneri rele, etc., de fapt toate relele la care te poti gîndi, se găsesc printre credincioșii care

pretind că sînt Biserica Mireasă. Nu este doar un lucru probabil, din păcate este așa, că satana își face jocul său înșelător cu credincioșii ca pîrîș, defăimător, acuzator; el se afirmă direct ca Diabolos, adică „producător de dezordine”. Se mai adaugă și învățăturile false care se nasc din inspirație falsă. Dușmanul a pătruns astfel în Biserică în toate nivelurile și lucrează distrugînd în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

Prigoana exterioară i-a adunat întotdeauna pe credincioși, însă discordia interioară desparte și paralizează. Cei prigoniți se strîngeau pentru rugăciune, nu pentru bîrfă la o ceașcă de cafea. Astăzi Biserica este împărțită în diferite grupuri și partide care se luptă unii împotriva celorlalți și își neagă unii altora mîntuirea și participarea la răpire. Neîmpăcarea împerecheată cu aroganța, se găsește la mulți.

Cît despre problemele din interiorul Bisericii, fratele Branham spune clar, că în nouăzeci și nouă din o sută de cazuri, acei care obiectează sînt de fapt de vină și au produs într-adevăr problema de care vor fi răspunzători. Poți să le vorbești și să-i îndrepti numai pe acei oameni cu care Dumnezeu mai poate vorbi. Toți ceilalți resping orice îndemn dumnezeiesc, își închipuie ca sînt în drept și nu observă deloc cît bine le dorește Domnul. „Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mînie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucît v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut.” (Col. 3, 8-10).

Face aici Scriptura o excepție cu cuvinte goale? Nu și încă o dată nu! Nu necredincioșii sînt chemați la o cercetare proprie, ci credincioșii. În orice caz se potrivește una sau cealaltă din roadele firii de pe lista amintită, prin care dușmanul își face lucrarea distrugătoare între credincioși. Apostolul ne îndeamnă cu cuvintele pătrunzătoare: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcuți-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, cu să puteți ține pept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sîngelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sînt în locurile cerești.” (Ef. 6, 10-12). Satana nu se pune cu coarnele înaintea noastră; în felul acesta l-am recunoaște imediat. Dar puterile invizibile ale întunericului sînt cele care încearcă să ne influențeze și să ne inspire.

Cît de des nu le vin credincioșilor gînduri care sînt îndreptate împotriva altora! Ele sînt făcute atît de credibile de către aceste duhuri rele,

încît se acceptă că ar fi adevărate. Credința adevărată se odihnește în inimă și așternută în gânduri de dragoste și de pace. Sentimentele de distrugere îndreptate împotriva altora se nasc tot în inimă, cele inspirate de dușman se așează în lumea ideilor. Noi trebuie să ne împotrivim oricărui gând care este pornit pentru a provoca pagube personale și comunității.

Fiecare poate citi textul din Ef. 6 pînă la sfîrșit și să-l pună la inimă. Niciodată nu a fost anunțată o cercetare sinceră personală așa ca acum. Numai cine este cu adevărat sincer, se va prezenta înaintea Domnului, se va lăsa călăuzit de Duhul, se va dezbrăca de omul cel vechi cu toate însușirile lui, și se va îmbrăca în omul cel nou, „*făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul*” (Ef. 4, 22-24). În vers. 25 sîntem solicitați: „*De aceea, lăsați-vă de minciună: Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că sîntem mădularii unii altora.*” Un mădular nu are voie să-mintă sau să-l înșele pe celălalt. Noi nu avem voie nici să ne mîniem unii pe alții. Cine este prea aprig, nu are voie să aștepte pînă la apusul soarelui, ci trebuie să aducă totul în ordine mai devreme. Dacă nu se împlinște acest lucru, atunci îi dăm spațiu liber ponegritorului.

Viața lui Isus Hristos cu toate însușirile sale (1 Pet. 1), poate fi numai în cei care au fost zămislîți și născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu, și posedă gîndirea lui Isus Hristos (Fil. 2,5). În roada Duhului se descoperă prin noi însușirile lui Isus Hristos, adică: „*Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.*”

Numai la cine poate crește roada Duhului, va vedea Împărăția lui Dumnezeu. De exemplu, cum pot să intre vreodată unii oameni în Împărăția lui Dumnezeu, dacă ei participă într-un fel sau altul la distrugerea Împărăției lui Dumnezeu? Cum poate face parte cineva din Biserica lui Dumnezeu, dacă acum o înjosește și nu vrea să aparțină de ea? Duhul vremii nu s-a oprit la porțile comunităților. Mulți credincioși vor să aibe independența lor, ei vor să hotărască singuri asupra lor, să se „realizeze” singuri. Deși se spune cu gura: „Eu aparțin în totalitate Domnului!”, viața dovedește cu totul altceva. La unii se vede clar că se află în afara Bisericii, pentru că ei hotărăsc singuri asupra vieții lor, timpului lor, zeciuielii lor, de fapt asupra tuturor lucrurilor. Așa de

independenți cum s-au făcut ei acurn, vor fi și atunci, și anume cînd vor rămîne afară decepționați.

Este necesar, ca toți să-l trăiască pe Dumnezeu cu adevărat printr-o înnoire și nu numai să pună un petic nou pe o haină veche, iar în interior să rămîină aceeași. Fiecare trebuie să recunoască în ce fel îl ia dușmanul în slujba sa pentru a lucra în mod distrugător în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Împotrivorul are multă experiență și se folosește într-un fel sau altul, mai ales de persoanele prin care se poate face paguba cea mai mare în Biserică.

Desigur și-au făcut unii gînduri serioase asupra vieții lor duhovnicești neroditoare; și asupra stării lor proprii. Noi trebuie să ne întrebăm care sînt cauzele pentru aceasta și cum putem ieși din starea aceasta de criză ca să devenim o binecuvîntare pentru alții. De unde vin dușmăniile, cearta și invidia care sînt enumerate într-o suflare împreună cu vrăjitoria, închinarea la idoli și cu toate celelalte lucruri? Așa cum se manifestă roadele Duhului, însușirile Răscumpărătorului și ființa Lui în cei răscumpărați, tot așa își mai face încă și dușmanul lucrarea sa printre cei credincioși, asupra cărora poate lua influență.

Invidia și egoismul au provocat prima crimă. Cain văzuse că Dumnezeu l-a recunoscut pe Abel și jertfa lui, și deja se întîmplase în el. Mai întîi se ridică invidia și egoismul, ura și uciderea duhovnicească urmează în mod automat (1 Ioan 3, 15). Dacă Dumnezeu se confirmă, binecuvîntează și folosește pe cineva, atunci omul respectiv nu are nimic de-a face cu aceasta. Nimeni nu poate să-și ia ceva, doar dacă i se dăruiește de sus. Fiecare copil al lui Dumnezeu are numai ceea ce i-a dat Domnul; nu este meritul unui om, ci El cheamă pe cine vrea și împarte daruri și slujbe după plăcerea Sa. Dacă cineva a văzut duhovnicește sau firește mai mult decît celălalt, atunci să nu-l invidiem. Întotdeauna au existat bogați și săraci, dar există și oameni care se mulțumesc cu ceea ce posedă. Domnul a zis: „Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Mat. 6, 33). Pavel ne îndeamnă: „Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. ” (1 Tim. 6, 8). Din cauza aceasta nu există nici un motiv ca în noi să se ridice ceva care produce invidie și gelozie. Este indiferent, care domeniu, cel firesc sau cel spiritual, își alege dușmanul pentru a produce dezastru.

Nu sînt admirate și prețuite talentele deosebite în lumea aceasta? Vocile cîntăreților și le, talentele sportivilor, ale artiștilor, inovatorilor, etc.

sînt admirate. De ce își face satana de cap la credincioși? Fratele Branham ne-a dat o comparație potrivită, avînd în fața ochilor un joc de fotbal: „Dacă unul din echipă are mingea, atunci ceilalți trebuie să-l apere, dar nu să încerce să-i ia mingea.”

„Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularilor lipsite de cinste, pentru ca să nu fie nici o desbinare în trup: ci mădularile să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădularile sufăr împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularile se bucură împreună cu el. ” (1 Cor. 12, 24-26).

Toți credincioșii sînt chemați cu seriozitate de a se opune dușmanului și puterilor sale viclene, fatale și distrugătoare - pînă la sînge (Evrei 12, 4), deci pe viață și pe moarte - pentru a ține tare la unitatea în Duhul. Asta o putem face doar dacă constatăm de care mod se folosește dușmanul, instigînd atacuri reciproce. Abia după ce ne aplecăm cu adevărat sub mîna puternică a lui Dumnezeu, satana se va îndepărta de la noi.

„De aceea zice Scriptura: Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar dă har celor smeriți. Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El se va apropia de voi. Curățiți-vă mîinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită! Simțiți-vă ticăloșia; tînguți-vă și plîngeți! Rîsul vostru să se prefacă în tînguire, și bucuria voastră în întristare: Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța. Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău pe un frate, sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea ... ” (Iac. 4).

Apostolul Petru scrie îndemnînd: *„Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă tîrcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi.” (1 Pet. 5, 8-9).*

Cine nu-i poate da dreptate lui Dumnezeu în toate și nu se poate supune din inimă Cuvîntului Său, va fi folosit de dușman și în continuare. De cîte ori l-a judecat unul pe altul de pe poziția proprie și l-a condamnat! De cîte ori nu are o vorbire efectul unui cancer care atacă totul în jurul lui! Cît de repede judecă cineva pe alții pe baza celor

povestite despre ei! Așa nu se mai poate continua. Astăzi fiecare răspîndește despre fiecare ceea ce vrea. Cine se mai gîndește la faptul că va trebui să dăm socoteală de fiecare cuvînt nefolositor? Cine este interesat de faptul că cele spuse despre cineva să fie verificate de pe poziția adevărului?

Unul răspîndește despre un frate sau o soră, ceea ce îi vine în minte, iar altul mai adaugă încă ceva. Cine mai pretinde că cel despre care se vorbește să fie prezent? O femeie vorbește despre soțul ei, un bărbat despre soția lui - fiecare despre fiecare, ceea ce vrea. Cine se mai gîndește în adîncul lui, cine mai este pedepsit de Duhul lui Dumnezeu? Cine nu se crede în drept? Puțini constată însă, ce urmări distrugătoare au toate acestea. Cît timp mai vrem să ne mai mulțumim cu starea dezolantă din Biserică? Toți ar trebui să vorbească despre cineva, numai ceea ce se poate spune în prezența celui în cauză și în prezența Domnului. Cel mai bine ar fi, să nu mai vorbim deloc unii despre alții, ci să ne rugăm unii pentru alții și să folosim timpul pentru a-L mărturisi pe Domnul.

Pentru a face credibilă fiecare bîrfă de ponegrire, este adăugată deseori mențiunea: „Pe acela sau pe aceea îi cunosc eu... Mie nu trebuie să-mi spună nimeni nimic...” Poate este așa. Există oameni care însă nu au observat starea și lucrarea lor distrugătoare. Așa cum spune Sfînta Scriptură, ei înșiși nu au pace și instigă cu limba lor care este aprinsă de focul iadului (Iac. 3, 6). Discordie, oriunde se duc. Sub limba lor este otravă de viperă, deși ei vorbesc în parte cu limbi noi iar apoi iarăși cu limbile vechi, cîteodată cu două limbi, după caz și în ce fel îi poate folosi dușmanul mai bine, spre paguba altora și a Bisericii. Cîteodată binecuvîntează, cîteodată blestemă; depinde despre cine este vorba, dacă cel în cauză este declarat de ei ca dușman sau ca prieten. Cît timp să mai continue aceasta? Ce rezolvare ne oferă Sfînta Scriptură?

Întrebarea este îndreptățită acum, înaintea venirii apropiate a lui Isus Hristos: Cînd se vor supune lui Dumnezeu și Cuvîntului Său totii acei care fac parte din Biserica-Mireasă și se vor pune în slujba Domnului, și anume spre fericirea și zidirea întregii Biserici? Noi credem că Biserica-Mireasă trebuie să fie și va fi la sfîrșit ceea ce a fost la început, și anume o inimă și un suflet. Abia atunci vom vedea împreună faptele mari ale lui Dumnezeu. Dar mai întîi trebuie să intervină o pocăință cu adevărat adîncă, dăruită din partea Domnului, o

pocăință din inimă, lucrată de Duhul în fiecare - **nu o pocăință pe care o cere unul altuia, ci una lucrată de Duhul în fiecare personal.**

Ca să putem sluji unul altuia, trebuie mai întâi să ne îmbrăcăm cu haina smereniei. Cine vrea să-i îndemne pe alții, trebuie să se pună mai întâi în situația celui pe care vrea să-l îndemne, și să scoată mai întâi bîrna din ochiul său propriu, înainte de a scoate așchia din ochiul fratelui său.

Un verset din predica de pe munte, care în limba engleză este denumit „regula de aur”, ar trebui să fie cuvîntul nostru călăuzitor: „**tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și proorocii.**” (Mat. 7, 12).

În predica de pe munte găsim și textul cunoscut: „Ferice de cei cu inima curată, **căci ei** vor vedea pe Dumnezeu!” Cine este informat despre ceea ce a făcut Dumnezeu prin slujba deosebită a fratelui Branham în generația noastră, știe că strigarea „Înapoi-la-Cuvîntul-Mesaj” pentru timpul acesta, trebuie să fie vestită înaintea venirii Domnului Isus. Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a Domnului Isus pentru a pregăti calea Domnului. Această slujbă profetică-apostolică din zilele noastre, a fost trimisă pentru a restitui (Mat. 17, 11). Toți acei care fac parte cu adevărat din Biserica-Mireasă, trebuie să accepte și să creadă Cuvîntul acestui ceas, mesajul divin, așa cum spune Scriptura. Ar fi iresponsabil să continuăm astfel, cînd fiecare crede despre grupul lui, că ar fi singurul pregătit pentru răpire. Este de mirare ca asta o cred și acei a căror față s-a întunecat ca și a lui Cain.

Printre credincioșii de azi, există oameni care sînt de părere că îl iubesc pe Dumnezeu, dar totodată îl urăsc pe aproapele lor, pe un frate sau pe o soră. Ei cred că pot vorbi cu Dumnezeu, însă nu pot vorbi cu fratele și cu sora. Ei cred chiar, în ciuda poziției lor neîmpăciuitoare, că sînt pregătiți pentru venirea lui Hristos. Ei sînt convinși ca sînt în legătură cu Dumnezeu, fără a fi în legătură frățescă cu frații și cu surorile. În Sfînta Scriptură ne sînt arătate ambele nedespărțite. „... deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părășie cu noi. **Și părășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos** ” (1 Ioan 1 , 3).

Ca și copiii ai lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem odată pentru totdeauna, că noi trebuie să ne subordonăm în orice domeniu lui Dumnezeu și Cuvîntului Său și să corespundem voiei Lui. Pentru Biserică este valabilă numai ordinea divină în care trebuie să ne încadrăm cu toții. Pentru toți cei deveniți credincioși - pentru fiecare bărbat, fiecare femeie, fiecare tată, fiecare mamă, fiecare copil - numai Dumnezeu este răspunzător în Biserică.

Dacă este vorba despre mîncare sau despre băutură, despre ținerea zilelor și lucruri asemănătoare, atunci fiecare să procedeze după convingerea sa, însă să-l lase pe altul în pace și să respecte hotărîrea celuilalt (Rom. 14, 1-10). Altfel este situația cînd este vorba despre lucruri care sînt stabilite pentru toți în Cuvîntul lui Dumnezeu. Numai ceea ce poate fi criticat pe baza Cuvîntului scris în ceea ce privește lucrurile interzise și poruncile, pot și trebuie judecate pe baza Cuvîntului scris.

În Israel, bătrînii pronunțau dreptatea ca judecători și dregători (Deut. 16, 18-20). Tot poporul li se adresa lor. În Biserică, la fel sînt bătrînii acei care sînt încredințați cu domeniul acesta. Atunci cînd Domnul Dumnezeu s-a arătat robului Său, Moise, El i-a zis: „*Du-te, strînge pe bătrînii lui Israel, și spune-le...* ” (Exod 3, 16). Ei erau bărbații care primiseră încrederea semințiilor și a întregului popor. Cînd Moise s-a urcat pe munte pentru a se întîlni cu Domnul, el a luat și șaptezeci de bătrîni ai Israelului cu sine. „*El nu și-a întins mîna împotriva aleșilor copiilor lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu. Ei au văzut pe Dumnezeu, și totuși au mîncat și au băut.*” (Exod 24, 11). Așa cum pe de-o parte, preoții se ocupau cu partea duhovnicească a serviciului divin, așa aveau și leviții sarcina lor în templu. Bătrînii erau răspunzători pentru îngrijirea întregii Biserici; ei pronunțau hotărîrea peste fiii neascultători (Deut. 21, 18-21) și judecau și în cazul unei certe în familie (Deut. 22, 13-21).

În bisericile nou-testamentare, deasemenea au fost așezați bătrînii (Fap. 14, 23; 1 Tim. 3; Tit 1). Pavel și Barnaba s-au adresat apostolilor și bătrînilor din Ierusalim cu o delegație din cauza unei divergențe (Fap. 15). Prin aceștia, ei au trimis următoarea scrisoare: „*Apostolii, presbiterii și frații: către frații dintre Neamuri, care sînt în Antiohia, în Siria și în Cilicia, plecăciune!*” (vers. 23). Pavel nu i-a chemat pe frații cu cele cinci slujbe cînd era vorba despre o comunitate locală, ci pe bătrînii: „*Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes, și a chemat pe presbiterii Bisericii.*” El i-a mustrat: „*Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfînt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a cîștigat-o cu însuși sîngele Său*” (Fap. 20, 17-28).

Bătrînii mai sînt numiți și veghetori sau reprezentanți. În Apocalipsa sînt arătați cei douăzeci și patru de bătrîni ca reprezentanți ai Vechiului și Noului Legământ. Bătrînii sînt chemați pentru a-i unge pe bolnavi cu untdelemn și pentru a se ruga pentru ei (Iac. 5, 14). Ei au sarcina importantă de a se îngriji de bunăstarea comunității în toate raporturile.

*„Sfătuiesc pe presbiterii dintre voi, eu, care sînt un presbiter ca și ei, un martur al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită: **Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră...** ” (1 Pet. 5, 1-2). Cel ce are frică de Dumnezeu cu adevărat în inima sa, acela îi va respecta pe frații rînduiți de Dumnezeu în slujbele lor. Cine nu are respect pentru hotărîrile lui Dumnezeu, nici nu posedă frică de Dumnezeu. Frica de Dumnezeu trebuie și se va întoarce din nou în Biserică (Fap. 5, 1-11), pentru că este începutul înțelepciunii divine (Ps. 111, 10; Prov. 1, 7; Iac. 3, 17).*

Frații responsabili din Biserică sînt răspunzători pentru toate problemele celor ce fac parte din comunitate. Pavel scrie: *„În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? Nu este de datoria voastră să judecați pe cei dinlăuntru?”* (1 Cor. 5, 12). Cine se retrage din viața comunității, pentru faptul că Scriptura nu poate să-i dea dreptate, acela se retrage de la Dumnezeu și mărturisește prin aceasta că nu se supune Cuvîntului, ci se ridică deasupra Cuvîntului. Atunci se poate pune întrebarea îndreptățită, dacă astfel de oameni pot fi mădulare ale trupului Domnului și dacă Cuvîntul mai este valabil pentru ei. Există și oameni care pretind dreptatea întotdeauna pentru sine. Dreptul unui credincios există însă numai în limitele așezate de Cuvîntul lui Dumnezeu. Cine iese din aceste limite, părăsește terenul biblic și se sustrage de sub călăuzirea Duhului Sfînt. Așa vin oamenii nu numai în domeniul dușmanului, ci ajung sub influența directă a duhurilor rele și umblă în rătăcire.

„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sînteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blîndeței. Și ia seama la tine însuși, cu să nu fii ispitit și tu.” (Gal. 6, 1).

Fie în căsnicie sau în familie, fie între frați - pentru toți este valabil Cuvîntul lui Dumnezeu cu care se face dreptate. Nici un credincios nu are voie să-și facă dreptate față de un alt frate sau o altă soră în Hristos, printr-un avocat sau în fața instanțelor judecătorești. Pavel îi mustră pe credincioșii care și-au căutat dreptatea în fața judecătorilor necredincioși, și nu în fața sfinților (1 Cor. 6). Toți acei care își caută dreptul lor înaintea judecătorilor necredincioși, îl sfidează pe Dumnezeu și Cuvîntul lui Dumnezeu, făcînd Biserica Domnului de bațjocură înaintea necredincioșilor și aruncă astfel mărgăritarele înaintea porcilor. Nici unul, care încalcă îndrăzneț cu voia Cuvîntul lui Dumnezeu, nu va scăpa nepedepsit. Cine merge la un judecător pămîntesc, acela a pus dreptul dumnezeiesc în afara puterii și și-a căutat dreptul său propriu pe o cale nebiblică. Cum poate, de

exemplu, un judecător să pronunțe o judecată dreaptă într-o problemă de căsnicie, dacă nu cunoaște deloc Cuvîntul lui Dumnezeu? El nu știe ce scrie în Mat. 5, 32 sau Mat. 19, 9. 1 Cor. 7, 10-11 sau 7, 15 și în multe alte texte nou testamentare stă scris, ceea ce scrie de la Exod 20 pînă la Mal. 2, 16 în Vechiul Testament.

Tot ceea ce se întîmplă cu credincioșii, nu este o problemă particulară, nu este o problemă de familie, ci privește întotdeauna toată comunitatea, în cazul cînd aceasta ajunge în public. Din cauza aceasta sentința dumnezeiască trebuie să aibe loc în Biserică prin Cuvînt, fără formare de partide. În cazuri divergente este nevoie întotdeauna de un mijlocitor care pronunță dreptul. Mijlocitorul nu are voie să aparțină niciunei partide și nici nu are voie să dea dreptate unei părți, ci trebuie să mijlocească și să-i împace. Răscumpărătorul nostru este exemplul cel mai bun. El devenise Mijlocitorul Noului Legămînt, în El a fost împăcată cu Dumnezeu omenirea dezbinată. Cine se sustrage de la dreptatea Cuvîntului din cadrul comunității și se opune, acela pornește pe o cale proprie. Trebuie să se ajungă pînă acolo, așa cum a învățat Pavel, ca bărbații încercați să judece prin credință o problemă care necesită o clarificare.

Dacă doi oameni au o divergență, atunci nu trebuie să fie întotdeauna răuvoitoare; se poate întîmpla ca fiecare partidă să se bazeze și să se sprijine pe un alt text biblic, fără a ține cont de celălalt. Așa încep acuzațiile, care sînt așa de vechi ca omenirea. Deja în grădina Eden, cînd Domnul Dumnezeu a cerut un răspuns de la Adam, acesta a zis: „*Femeia pe care mi-ai dat-o. . .*” Cînd Dumnezeu a cerut un răspuns de la Eva, ea a zis: „*șarpele m-a amăgit...*” Din fericire, Domnul Dumnezeu nu l-a blestemat nici pe Adam și nici pe Eva, ci numai pe șarpe.

Cu acuzații și încăpăținare, nu poate fi rezolvată nici o problemă - cu așa ceva problema devine tot mai gravă. O acuzație ia ființă numai atunci, cînd iertarea și împăcarea au fost excluse și respinse. Așa ceva nu ar avea voie să se întîmple niciodată la credincioși. În „Tatăl nostru” este scris: „***... și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiilor noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția, și puterea și slava în veci. Amin. Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre.***”

Dacă cineva spune că un astfel de cuvînt nu i se potrivește, atunci s-a înșelat. Dacă cineva nu- i poate ierta aproapelui „un lucru”, acelaia Dumnezeu nu îi va ierta „totul”. În Marcu 11 se poate citi: ***“Și, cînd stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru***

care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.” La astfel de texte biblice se poate verifica fiecare singur și nu trebuie să întrebe pe altcineva cum este situația cu el. Cel ce a iertat cu adevărat, întinde mâna celui alt pentru împăcare. Cine nu este împăcat cu fratele său, nu poate fi împăcat cu Dumnezeu.

Dacă cineva se mînie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății. Dacă cineva îl numește pe fratele său „prost”, va cădea sub pedeapsa focului gheenei (Mat. 5). Cît timp vom mai trece cu vederea astfel de texte biblice? La o privire superficială, s-ar putea categorisi cele trei cazuri ca „delict cavaleresc”. Înaintea lui Dumnezeu este un lucru grav, pentru că El cunoaște motivele inimii, El știe de ce iau ființă astfel de exprimări și noțiuni. El cercetează inima și răunchii. În Mat. 5 se spune referitor la acele „lucruri mărunte”, cum le numim noi, și despre acei ce doresc să aducă o jertfă Domnului, să lase aceasta înaintea altarului și să se împace mai întâi cu omul respectiv. Numai dacă se stabilește dreptul și ordinea divină în fiecare persoană, atunci vorfi restabilite și în comunitate.

Răspunsul dumnezeiesc în Biserică

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgîn și ca un vameș.” (Mat. 18, 15-17). La acest cuvînt trebuie să se fi gîndit Pavel, cînd s-a adresat fraților responsabili în 1 Cor. 5, arătînd pe baza textului din Lev. 18, 8 cum se pronunță dreptatea într-un caz deosebit, care de altfel nu se întîmplă nici la păgîni.

Se pare că în alte cazuri nu au fost chemați bătrîni la sfat, pentru că apostolul îi ceartă că în cazul unei neînțelegeri *„voi puneți judecători pe aceia pe care Biserica nu-i bagă în seamă? Spre rușinea voustră zic lucrul acesta. Astfel, nu este între voi nici măcar un singur om înțelept, care să fie în stare să judece între frate și frate?”* (1 Cor. 6, 4-6).

În 2 Cor. 2 ne este relatat ce trebuie să se întâmple cu un credincios care nu a ascultat de doi sau trei frați și a cărui problemă a fost adusă în fața adunării: *“Este destul pentru omul acesta pedeapsa, care i-a fost dată de cei mai mulți; așa că acum este mai bine să-l ierțați și să-l mîngîiați, ca să nu fie doborât de prea multă mîhnire. De aceea, vă rog, să vă arătați iarăși dragostea față de el; căci v-am scris și cu gîndul cu să vă pun la încercare și să văd dacă sînteți ascultători în totul. Dar pe cine ierțați voi, îl iert și eu. În adevăr, ce am iertat eu, - dacă um iertat ceva - am iertat pentru voi, în fața lui Hristos, ca să nu lăsăm pe Satana să uibă un câștig de la noi; căci nu suntem în neștiință despre planurile lui.”* (vers. 6-11).

Aici nu este vorba, ca unul să-l declare pe celălalt vinovat, ci este vorba despre iertare și ordine dumnezeiască, singura în care se formează o atmosferă după voia lui Dumnezeu. Legea declară vinovat pe fiecare, harul însă eliberează. Domnul a luat vina noastră, a tuturor, asupra Sa și a purtat-o la cruce. Acolo a avut loc iertarea desăvîrșită divină și împăcarea prin jertfa dragostei divine în Isus Hristos, Domnul nostru. EL le-a adus pacea celor ce Îl primesc. Cine acuză sau socotește greșelile altora, scoate iertarea pentru sine de sub putere. **Răscumpărarea divină și iertarea își pierd valabilitatea pentru el, pentru că nu iartă.** Astfel ia ființă din nou dușmănia și se ridică ziduri de despărțire. Dacă învinuim pe cineva, ne facem singuri vinovați înaintea lui Dumnezeu, pentru că astfel declarăm răscumpărarea isprăvită ca nevalabilă, nu pentru celălalt, ci pentru noi. În astfel de cazuri se manifestă eu-l nostru, iar noi sîntem dominați de o gîndire și de o lucrare omenească. Ceea ce a făcut Dumnezeu în Hristos, este valabil pentru totdeauna, la fel și preamărirea din Rom. 4, 7-8: *„Ferice, zice el, de aceia ale căror fărădelegi sînt iertate, și ale căror păcate sînt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ține Dumnezeu în seamă păcatul!”*

În Ef. 5, de la vers. 21, li se adresează tuturor. Mai întîi se spune în general: *„Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos”*, apoi este arătat locul femeilor, și la fel și al bărbaților, pînă la punctul culminant, și anume comparația cu Hristos și cu Biserica pentru care El s-a dat pe Sine, „... ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvînt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană.”

Noi trebuie să ajungem deja aici la dragostea dumnezeiască, care este legătura desăvîrșirii, și la unitatea lucrată prin Duhul. Numai atunci sîntem pregătiți pentru răpire. Fratele Branham a fost transferat prin Duhul în paradis, în timpul cînd mai trăia. El văzuse printre altele, gloata cea mare

îmbrăcată în alb și a auzit un glas puternic vorbind: „**Numai dragostea desăvârșită va intra aici! Toți, pe care i-ai iubit și care te-au iubit, ți i-a dat Dumnezeu.**” „**Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii.**” (Rom. 13, 10).

Pavel se referea la evenimente deosebite și la vedenii pe care le-a avut, scoțînd în evidență cea mai importantă întâmplare; atunci cînd a fost răpit în paradis (2 Cor. 12). El a mărturisit deja înainte în 1 Cor. 2: „*Lucruri, pe care omul nu le-a văzut, urechea, nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc.*”

Ucenicul favorit al lui Isus a scris mult despre dragoste și a mărturisit: „... *oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El. Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui.*” (1 Ioan 5). Cu dragoste dumnezeiască poate iubi numai acela, în a cărui inimă există dragoste iertătoare și eliberatoare care s-a revărsat de pe Golgota în împăcare și iertare, prin Duhul.

Noi ar trebui să citim mai ales epistolele lui Ioan, pentru că acestea țintesc direct miezul vieții divine din noi. El a fost acel ce ne-a îndemnat cu insistență să nu iubim în felul lui Cain, care a fost de la cel rău și care l-a ucis pe fratele său. „*Copilașilor, să nu iubim cu vorha, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul ... Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții; că dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste... Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; ducă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămîne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi... Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu, față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămîne în dragoste, rămîne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămîne în el ... Dacă zice cineva: “Eu iubesc pe Dumnezeu” și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?”*

Concluzie

Apostolul Pavel a descris în 1 Cor. 13 dragostea dumnezeiască cu toate însușirile și efectele ei. Dacă se predică, se cântă și se vorbește despre dragoste, însă viața mărturisește contrariul, cui să-i dăm atunci crezare? Noi trebuie să găsim cauza care produce ura și dușmănia în căsnicii, în familii și în comunități. Noi trebuie să găsim cauza care îi desparte pe frați și pe surori, înainte de a putea ajunge într-o viață plăcută lui Dumnezeu în concordanță cu Cuvîntul Său - într-o viață care nu constă dintr-o plăcere proprie, ci o viață pe care se odihnește într-adevăr plăcerea lui Dumnezeu.

Enoh avea mărturia că este plăcut înaintea lui Dumnezeu, înainte de a fi răpit (Evrei 11, 5). Nouă nu ne folosește o mărturie învelită în dreptatea proprie, noi avem nevoie de mărturia lui Dumnezeu din ceruri: „Acesta este fiul Meu preaiubit, aceasta este fiica Mea preaiubită, în care Îmi găsesc plăcerea.” Dacă cerul se deschide deasupra noastră, atunci Duhul lui Dumnezeu vine peste noi și vom fi puși cu totul - chiar și limba noastră - în slujba lui Dumnezeu. Atunci se vor vesti faptele mari ale lui Dumnezeu, ca la Rusalii.

Toți acei care vor trăi răpirea, își vor găsi împlinirea lor în dragostea dumnezeiască care este legătura desăvîșirii. Dragostea, iertarea și împăcarea aparțin împreună. Așa se descoperă pacea lui Dumnezeu care este mai înaltă decît închipuirea noastră, prin care El determină toată lucrarea noastră. Atunci se naște o situație cu totul relaxată, o atmosferă plăcută în care Dumnezeu și oamenii se simt bine. Vrem să mai amintim încă o dată cuvîntul Domnului din predica de pe munte: „**Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și proorocii.**” Se poate zice fără ezitare: „**Tot ceea ce ție nu îți place, altuia nu-i face.**” Ne-ar place dacă alții ar gândi, vorbi sau judeca despre noi, așa cum o facem noi despre ei? Ne-ar place dacă ei ne-ar evita plini de ură și ne-ar ponegri? Vrea cineva într-adevăr, ca ceilalți să se despartă de el, să-l evite ca pe un lepros, etc.? Desigur că nu.

Fiecare, care are o dorință sinceră de a fi pregătit pentru venirea Domnului, se va lăsa corectat de Cuvîntul și prin Duhul lui Dumnezeu. Fie ca următoarele citate biblice să nu-și greșească efectul în noi toți.

„Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvîntați, căci la aceasta ați fost chemați: să

moșteniți binecuvîntarea. Căci cine iubește viața, și vrea să vadă zile bune, să-și înfrîneze limba de lu rău, și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea, și so urmărească. Căci ochii Domnului sînt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau „aminte la rugăciunile lor. Dar Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.” (1 Pet. 3, 8-12).

„Fiți dar îndelung răbdători, fraților, pînă la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pămîntului, și o așteaptă cu răbdare, pînă primește ploaie timpurie și tîrzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape. Nu vă plîngeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă. Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe proorocii, care au vorbit în Numele Domnului. ” (Iac. 5, 7-10).

„Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămînea departe de voi, să aud despre voi că rămîneți tari în același duh, și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei...” (Fil. 1, 27).

„Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mîngîiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gînd. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie, fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuș. ” (Fil. 2, 1-3).

„Dumnezeiasca Lui putere ne-u dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă. De aceea dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră, fapta, cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea, cu înfrînarea, răbdarea, cu răbdarea, evlavi, cu evlavia, dragostea de frați, cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, ducă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atît mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, ducă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.

În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția vecinică a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos." (2 Pet. 3-11).

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători. (Col. 3, 12-15).

„Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi” pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.” (Evrei 3, 13). Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți, deci, și vegheați în vederea rugăciunii. Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste ferbinte unii pentru alții, căci dragostea acopere o sumedenie de păcate. Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cîrtire. Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.” (1 Pet. 4, 7-10).

“Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespun mai mult decît cerem sau gîndim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.” (Ef. 3, 20-21).

„Și acum copilașilor, rămîneți în El, pentru ca atunci cînd se va arăta El, să avem îndrăzneală, și, la venirea Lui, să nu rămînem de rușine și depărtați de El.” (1 Ioan 2, 28).

Relatare misionară

Cu o multumire adîncă putem privi înapoi la anul 1993. A fost un an incomparabil de binecuvîntat. Domnul cel credincios ne-a dăruit har și nespun mai mult decît am fi cerut sau am fi gîndit noi.

În Europa Răsăriteană și în cea Apuseană, în Africa de Vest, de Est și Centrală, în Asia, am văzut personal în călătoriile mele misionare, cum au venit sute și chiar mii de oameni la adunări.

Sfîrșitul călătoriei mele din octombrie a fost în Manila, în Filipine, unde toată adunarea timp de două ore a fost transmisă la televiziune și astfel milioane de oameni au putut să audă Cuvîntul lui Dumnezeu. A doua adunare a fost transmisă timp de o oră. În multe localități s-au format

legături noi și s-au deschis uși. Am întâlnit și frați, care au umblat un timp pe lângă calea Domnului cu învățături nebiblice, însă acum ei cred din toată inima conform Scripturii și predică numai ceea ce se poate predica din Sfânta Scriptură.

Cererea după broșurile noastre engleze, dar mai ales ediția în limba engleză a cărții „Creștinismul tradițional ...” este așa de mare, încât ar trebui să mai tipărim o serie de vreo câteva mii de exemplare. Această carte este tradusă și publicată în diferite limbi ale lumii. Mulțumim lui Dumnezeu, că noi nu trebuie să prezentăm și nici să apărăm doar o singură învățătură. Noi nu aparținem nici de bisericile trinitare și nici de cele unitariene, ci de Biserica Dumnezeului Celui viu, care a fost răscumpărată prin sîngele Mielului care va rămîne pînă la sfîrșit stîlpul și temelia întregului adevăr (1 Tim. 3, 15), și avem voie să învățăm și să credem în toate punctele așa cum zice Scriptura. Astfel Dumnezeu poate să vină la Cuvînt în orice temă. În cei exact patruzeci de ani ai slujbei mele, mulțumire Domnului, nu a trebuit să retrag niciodată nimic din ceea ce am predicat, pentru că a fost întotdeauna Cuvîntul lui Dumnezeu care rămîne în veac.

Spre clarificare să fie amintit aici, că eu nu cred într-un urmaș al fratelui Branham. Nu a existat niciodată un urmaș al lui Petru, sau al lui Pavel, nici un urmaș al lui Luther sau al lui Zwingli sau al altui slujitor al lui Dumnezeu. La Dumnezeu există numai chemări originale care sînt în legătură cu planul Său de mîntuire. Toți slujitorii lui Dumnezeu au executat numai sarcinile care le-au fost date de Dumnezeu. La fel trebuie să fac și eu, și anume pentru ceea ce m-a chemat Domnul în 2 aprilie 1962 cu glasul Său puternic care trece prin măduvă și inimă. Dovada slujbei mele de predicator al Cuvîntului a fost adusă timp de douăzeci și șapte de ani în toată lumea. Am călătorit personal în 107 țări și în multe din acestea de mai multe ori. Noi slujim oamenilor din toată lumea, chiar și în acele țări unde nu am fost încă personal.

Dacă există frați care sînt atît de neînțelepți și se dau drept urmași ai fratelui Branham, prezentîndu-se ca al optulea mesager, atunci putem, depinzînd de starea interioară, să rîdem sau să plîngem și să dăm din cap. În mîna dreaptă a Domnului înviaț au fost numai șapte stele, adică cei șapte îngeri ai Bisericii (Apoc. 1, 20). Dacă mai există un al „optulea”, atunci el nu este în nici un caz în mîna Domnului și astfel nu este cu însărcinare dumnezeiască. Așa cum am spus deja de mai multe ori, Domnul a folosit slujitorii și trimișii Săi pentru slujbe diferite, însă lucrările

principale le-a păstrat pentru Sine: EL, care a răscumpărat Biserica Sa, o cheamă afară, o pregătește și o desăvârșește pentru ziua venirii Sale glorioase. EL însuși va încheia în curînd lucrarea Sa începută, Biserica Sa va fi răpită în mărire. (I Tes. 4, 13-17).

Sarcini multiple

Așa cum este cunoscut, aici la Centrul-misionar, se tipărește în diferite limbi europene. Noi trimitem și casete în număr mare și astfel putem să ne îngrijim și de frații care trăiesc răspîndiți în lume. În ultimul timp, mai ales în ultimele călătorii în Africa și Asia, am fost rugat de repetate ori, să vorbesc despre anumite teme biblice pentru credincioșii care vorbesc limba engleza. Prin aceasta multe comunități și cercuri de rugăciune care vorbesc limba engleză, pot să primească cunoștință și contact cu ceea ce are de spus Domnul din Cuvîntul Său în timpul acesta pentru poporul Său. Ei au nevoie de legătura cu lucrarea de încheiere a lui Dumnezeu în faza aceasta de sfîrșit.

Din inimă doresc să vă rog pe toți, să vă gîndiți înaintea lui Dumnezeu la slujba aceasta de răspundere. Acum depinde cu adevărat ca Domnul să vină la dreptul Său deplin în mijlocul poporului Său. Prin sprijinul vostru activ, este posibil de fapt, să rezolvăm tot ce este în legătură cu această îngrijire mondială. Fie ca Domnul să vă binecuvînteze pe toți și să vă răsplătească din bogăția Lui. În felul acesta aveți, de fapt, direct parte de lucrarea lui Dumnezeu. Cu această ocazie doresc să le mulțumesc din inimă și fraților francezi, care sprijină slujba fratelui Alexis Barilier. Eu aud deseori despre binecuvîntările care prin lucrarea sa neobosită au un ecou plăcut, mai ales în țările Africii, dar și în Europa.

La fel, doresc să le mulțumesc tuturor celor care stau prin rugăciunile lor în spatele slujbei binecuvîntate a fratelui Etienne Genton, care face lucrarea în Italia cu toată dăruirea. Ei sînt frați care slujesc cu dăruire Domnului și Bisericii Dumnezeului celui viu.

Și fratele Markku Vuori din Finlanda, nu poate rămîne nepomenit. El face totul pentru îngrijirea credincioșilor din țara lui. Dorim ca Domnul să-l binecuvînteze și pe el din harul bogăției Lui, deasemenea și pe toți frații de acolo, din nordul rece, și să-i umple cu dragostea arzătoare a lui Hristos.

Tot așa, le mulțumim din inimă tuturor fraților și surorilor, care lucrează cu dăruire și hărnicie la traducerile în diferitele limbi. De fapt ei ar

trebui să fie amintiți cu numele, dar cu părere de rău spunem, că aici nu se poate. Dacă avem această lucrare mondială în fața ochilor, am putea continua cu listele. Și predicile fratelui Branham sînt traduse și retipărite în toate aceste limbi.

Pentru anul 1994 vă doresc tuturor din toată inima, împlinirea personală a tuturor făgăduințelor lui Dumnezeu și binecuvîntări vizibile ale Celui Atotputernic. În orice caz am ajuns cu un an mai aproape de venirea Domnului și putem spune că timpul pentru Biserica-Mireasă aici pe pămînt, este într-adevăr scurt și în curînd vom fi la Domnul pentru totdeauna.

Dacă este în voia lui Dumnezeu, adunările din Zurich vor avea loc, ca și în ceilalți mulți ani, în fiecare ultimă duminică din lună, tot așa în fiecare primă duminică din lună vor avea loc în Krefeld. Între aceste adunări sînt călătoriile în alte țări.

Vă rog să vă gîndiți în rugăciunile voastre la mine și la slujba aceasta legată de istoria mîntuirii, pentru ca în tot ce se face, să se facă voia Domnului. Satana m-a luat ca țintă și trage cunoscutele săgeți arzătoare de foc înspre mine. El vrea să prezinte în felul acesta, mesajul dumnezeiesc ca incredibil. Dar Dumnul nostru Isus Hristos l-a biruit pe crucea de pe Golgota. Noi vom trăi și vom vedea triumful și împlinirea acestei victorii, toți dușmanii vor fi așternutul picioarelor Sale. Să ne punem împreună de partea lui Dumnezeu și să ne luptăm pentru credința care le-a lost dată sfinților odată pentru totdeauna. Domnul să vă binecuvînteze din harul Lui îmbelșugat.

Lucrînd în însărcinarea lui Dumnezeu,

Fr. Frank

